

והוא עוד לא יודע מה דעתו על הנשים בישראל. אין לו זמן. הוא עובד, אבל הוא ישמח לברר את זה ביום החופש הראשון שלו.

סרטים

השבט חוזר הביתה

הקרב הגדול (פאר, תל-אביב: ארץ-צות-הברית) נקרא במקור הסתיו של שייאן. שייאן הוא שבט אינדיאני, שהושם בשמורה וברח ממנה על גנת לנדוד מרחק של אלפי קילומטרים, ולהגיע לארצו. ג'ון פורד לקח את הסיפור ההיסטורי ועשה ממנו מערכון מפואר, פראי, מלא נשמה. השייאן של פורד הוא שבט פראי, של לוחמים פראיים וגאים, בעלי אופי גועי, חייתי.

הם מפרקים את האוהלים שלהם, אוספים את החפצים שלהם, בשקט כבד, לקול חרישי של הקשת-תופים. הם יוצאים למסע. המצלמה מראה אותם כמו עם גדול ורב, המתנועע בכבוד קדימה. היא עוברת על פרצופים, מצלמת כחשאי חיוך בין ילד לילדה, איזה רומן שגורקם, פנים עקשניות של נשים זקנות, מבטים זבקים של גברים. הצבא רודף אחר השבט. נערך קרב נהרגים תשעה חיילים. הידיעה מגיעה לעיר תנונת. המדינה נכנסת להיסטריה, פחה, שנאה ותאונת-גסק. **מחררי פסיכיאטרים למרחב.** ה-שייאן ממשיכים לנדוד. הארץ הרחבה,

כוכבים

גבר הורג

אידי מורפי הוא גיבור. בחיים הוא הרג 165 גרמנים, קיבל על זה 32 מדליות. בסרטים הרג אלפי אינדיאנים, ב-40 מער-בונים אמריקאיים. יש לו שני ילדים, גרו-שה אחת, ועכשיו הוא מתכוון להרוג 42 ערבים בסרט של מנחם גולן, מבצע קהיר.

מה הוא עשה עלימנת להיות כל כך גיבור? שום דבר. כל מה שעשיתי עשיתי מתוך חובה, פשוט מלאתי את חובתי כר-אוי.

כשהמלחמה נגמרה הוא החליט להיות קצין גדול, אבל לא היו לו שרירים. הוא נפצע במלחמה, והוציאו לו את כל השריר-רים של הרגל. לא קיבלו אותו בבית-הספר לקצינים, אז הוא החליט להיות רופא בהמות. אבל לא היה מי שיפרנס את אחיו ואחותיו, אז הוא החליט להפוך גיבור של מערבונים.

"הרבה יותר קל להיות גיבור בחיים", הוא מספר, "שם גומרים את זה בפעם אחת ודי. בקולנוע צריך להמשיך עם זה, ולהמשיך עם זה עד בלי סוף".

איך ליפוד מהסוף. אבל הוא ממלא את חובתו כראוי. הוא דוהר לבד על סר-סים. מטפס בעצמו על בניינים גבוהים, קופץ מחלון לחלון, ללא שום מחליפים. רק ליפול מסוסים הוא לא יכול. חברת הביטוח לא מרשה לו. אבל הוא נופל דחקא,

מזועזע אין הם ישנים בחצות הלילה? למי הם מחכים?



מזה שנים רבות הורגו חסרונו בחיי היומיום של האזרח הישראלי.

הפתעה גרנדיוזית מצפה לכל אזרחי ישראל החל מהשבוע הבא.

פרטים יתפרסמו בגליון של השבוע הבא.

הורים
המאזונינים של אברהם יצחקי
פקידות
במסגרת חינוכית רצינית
(בכיתות שנתיות או ג' שנתיות)
יפנו לביה"ס הוותיק

תל-אביב
רח' החשמונאים 105 ת-א

יותר ויותר אנשים עוברים בדיזנגוף
יותר ויותר אנשים קונים
רהיטי
סקנדינביה
תל-אביב, רח' דיזנגוף 146, טל. 231602

גמנסיה עיונית

בגרות
בחילות מוקדמות
ת"א, בן-יהודה 26
חיפה, הרצל 44

הרשמת בוגרי ח, ט, י, י"א לכתות ט, י, י"א, י"ב בשעות 8-5; 12-9 הרשמה גם לקורסי ערב

הרמס HERMES

פקידות
כתיבה במכונה
ת"א, בן-יהודה 26
חיפה, הרצל 44

הרשמת בוגרי ח-ט-י לכתות שנתיות ודרשנותיות בשעות 8-5; 12-9 הרשמה גם לקורסי ערב



מורפי (עם מריאנה קוך) במקום ההסרטה ביום חופש: נשים ישראליות

בה הם עוברים יבשה וצחיחה. הם רעבים ללחם, צמאים, מנסים לגנוב בקר, לבקש נדבות. הם נלחמים ברודפיהם, וממשיכים לנדוד.

האינדיאנים המורעבים מתגעגעים לעררי התאו של ארץ מולדתם. כשום מגיעים למקום העדרים, ומוצאים שדה רחב של שלדים ועצמות, הם נתקפים יאוש. הם שודדים כפרים וערים. הם עברו כבר 1200 ק"מ, וביניהם למולדתם מפרידים עוד 900 ק"מ. ההיסטריה במדינה גוברת.

השבט מגיע לאזורי השלג. הוא מתפלג. חלק מחליט להמשיך ללכת. חלק מחליט להסגיר את עצמו למצודה הקרובה. במצודה, בהתאם להוראות, סוגרים אותם במחסן ומודיעים להם שיצטרכו לחזור לש-מורה. הם מתפרצים ובורחים. הרוב נהרג, הנשארים מתאחדים עם השאר, וממשיכים ללכת צפונה, למולדת.

מלבד התיאורים הנפלאים של שבט השייאן מתאר פורד גם טיפוסים אמרי-קאיים. הוא מתאר אותם בעזרת צוות מצויין של שחקנים, בהומור וברגישות, אם כי לפעמים בצורה קצת ארוכה ומגומת.

יש לו קטע יוצא מהכלל, אם כי ארוך מדי, של גיימס סטיוארט, המשחק בשלושה משחקי-קלפים, בשעה שסביבו מתחוללת מהומה. יש לו תיאור של טיפוס טרום-נאצי, המקבל ומבצע הוראות בדיקנות פרו-סית. יש אצלו כמה שוחרר-צדק, כמה שיכורים, וכמובן האנשים הטובים. קארול בייקר הקומיקרית, המצטרפת למסע האינ-דיאנים, ריצ'ארד וידמרק, הקצין המנסה להימנע מלהילחם בהם, ואדוארד ג'י. רובינ-סון, שר-הפנים, המביא להם סוף טוב. ג'ון פורד עושה שירות גדול למער-בונים האמריקאיים, בזה שהוא מוציא אותם

כשחברת-הביטוח לא רואה, סתם, לשם ה-נאה שבדבר.

הוא לא יודע איזה מהסרטים שלו הוא האהוב עליו ביותר, כי הוא עדיין לא ראה אף סרט אחד שלו: "אני לא הולך לראות את הסרטים שלי. אני לא אוהב את עצמי, אבל אמרו לי שלגיהנום וחזרה והאמריקאי השקט היו סרטים לא רעים. שניהם לא היו מערבונים.

"חוץ מזה אני חושב שהרבה מערבונים שעשיתי היו בסדר. אני אוהב מערבונים, את אותם המערבונים שאין בהם פסיכולוגיה או שליחות. מזה יש לנו מספיק בחיים."

מערכון או מזרחון. מה דעתו על גיימס בונד? "לא ראיתי אף סרט אחד שלו. אני לא יודע, הסרטים זה עבודה בשבילי, לא תענוג. אני רואה רק שני סרטים בשנה, ובדרך כלל אלה הם מער-בונים. אבל הגיימס בונד של מנחם גולן בהחלט נראה לי. לא איכפת לי אם זה מערכון או משהו מודרני, העיקר שיהיה בזה סיפור, ושזה יהיה עמוק."

בכל אופן, הוא מודה שקצת קשה להרוג עם שערורייה, או עם איזה סכין היוצאת מהנעל או מהשרוול. הוא מאמין בנשק הקונבנציונלי, בסכין קופצת ובאקדח מש-תיקוקול. כל השאר אינו אפקטיבי.

מה שכן אפקטיבי, לעומת זאת, זוהי פצצת-האטום, אבל זה לא טוב בשביל סרטים, חבל על הקהל. בכל אופן, בוויאט-נאם, למשל, לא תהיה בסוף ברירה אלא להשתמש בה: "הם נמצאים כל כך בתוך העניין, הם לא יכולים לצאת משם. ולא יכולים לנצח שם. לכן אני חושב שהפצצה זוהי הברירה היחידה שיש להם. אני אומר את זה מבחינה אסטרטגית, כמובן."

מזה שנתיים הוא חי בנפרד מאשתו,